

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

1. Indledning

Lovforslaget er en delvis genfremsættelse af lovforslag nr. L 224 fra folketingsåret 1995-96 om ligestilling mellem offentligt og privat ansatte ved udbetaling af skattefrie godtgørelser. Lovforslaget er dog udvidet, således at satser for skattefri godtgørelse ved rejse fremover er fastsat ved lovhjemmel, og således at satserne bliver ens for alle erhvervsgrupper. Der henvises vedrørende L 224 til Folketingstidende 1995-96, forhandlingerne siderne 4863, 5626, 6371 og 6563, tillæg A side 4429 og tillæg B side 725.

2. Gældende regler i hovedtræk

Efter de gældende regler er godtgørelser, der udbetales af arbejdsgiveren til dækning af de udgifter, som en lønmodtager påføres som følge af arbejdet, som hovedregel skattepligtige og skal således medregnes ved indkomstopgørelsen.

I visse tilfælde giver ligningslovens § 9 af praktiske grunde dog mulighed for at vælge at lade modtageren se helt bort fra både udgifter og godtgørelsesbeløb ved indkomstopgørelsen. Dette betyder, at den ansatte kan modtage en godtgørelse uden skattemæssige konsekvenser.

For privat ansatte indeholder ligningslovens § 9, stk. 5, den ovenfor nævnte mulighed for at undgå, at godtgørelsen fra arbejdsgiveren skal medregnes til den skattepligtige indkomst. Efter bestemmelsen skal en godtgørelse for rejseudgifter ikke medregnes ved indkomstopgørelsen, hvis denne ikke overstiger satser, der fastsættes af Ligningsrådet.

Rejseudgifter til offentligt ansatte og andre, der udfører offentligt hverv, findes i statsskattelovens § 5, litra d, og i ligningslovens § 9, stk. 8 og 9. Dagpenge og rejseudgifter under udførelse af offentligt hverv medregnes efter disse regler ikke ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst. Det er en betingelse, at arbejdet gør det nødvendigt for den pågældende lønmodtager at opholde sig uden for hjemstedskommunen, dvs. tjenestestedskommunen. Ligningsrådet fastsætter ikke satser for skattefrie godt-

gørelser til offentligt ansatte. Disse fastsættes af de offentlige myndigheder som arbejdsgivere.

På det statslige område fastsættes satserne af finansministeren efter aftale med lønmodtagerorganisationerne. På det kommunale område fastsættes satserne på samme måde af kommunerne.

3. Den aktuelle situation

Regeringen har gennem langsom adfærd og manglende handlekraft det direkte ansvar for, at der i de sidste dage af november 1996 blev gennemført den største lastvognsblokade i mange år. Eksporthaufførerne var trætte af brudte løfter og manglende handling fra skatteministeren. Chaufførerne greb til blokader og andre midler for at få politikerne i tale.

Fremskridtspartiet anbefaler ikke ulovlige blokader og har alene forståelse for de politiske synspunkter, chaufførerne giver udtryk for. Fremskridtspartiet fremsætter dette lovforslag for at få en løsning og for at få blokaderne stoppet og alt tilbage til normalen igen. Regeringens forslag vil ikke stoppe blokaderne, måske tværtimod.

Det danske samfund kan hurtigt miste mange millioner af kroner på blokaden. Juletræeksportører kan gå konkurs, forædlingsvirksomheder i landbruget kan dreje nøglen om og sende tusinder på gaden. Regeringen bærer alene ansvaret for disse forhold. Fremskridtspartiet er et ansvarligt parti, derfor fremsætter vi dette forslag.

Fremskridtspartiet har den opfattelse, at satserne skal være ens. Skrivebordsbetragtninger om, hvad der bør gælde for ét erhverv frem for et andet, viser embedsværkets totale mangel på indsigt i erhvervslivets mangfoldighed. Dybt forældede forestillinger om, hvad et erhverv indebærer, og hvilke forhold en lønmodtager arbejder under, har ændret sig meget de senere år. Romantiske forestillinger om ensartede og traditionelle arbejdsforhold gælder ikke i Danmark i 1996. Derfor må Folketinget en gang for alle sørge for, at alle relevante erhverv får samme behandling.

I vores nærmeste nabolande, Sverige, Tyskland og Holland, er satserne for udetillæg langt højere end i Danmark. Dette til trods for at de pågældende lande